

tulline küt olli, káis omma pússiga lábbi nisugguše metsa. Korraga jo-
seb pödder kui walf möda. Peälif sih-
hib, tinna lendab, pödder walmis! —

Metsawaht andis ülles, noor mees
kimbus, piddi sadda taadrit trahwi
maksma. Satis allandlikko pallumise
kirja Kunningale, et ta ei piddand
mitte sepárrast temma peäle wihhases
sama, ja lubbas kindlaste, et temma eddes-
piddi ial egga ilmaški ennam keeldud loma
ei wotta Kunninga metsas mahhalasta.

Lahke melega Kunningas kirjotas nore
mehhe kirja alla. „Ma ollen so 100 taadrit
hóbberahha kátte sanud, ja ei tahha selle ühhe
korra párrast mitte koggoniste so peäle wih-
hases sada, waid annan weel peäle se lubba
sinnule, et kui sul agga rahha on iggakord
100 taadrit wáljamaška, siis woid selle

hinna eest ni mitto pödra minno Made
peält mahhalasta, kui sul agga lust on.“

Noor peälif sai sest ühhest korrast
jubba targaks.

Sinna, armas luggija, sa siis ka sest
ühhest luggemise tükkist jubba targaks,
et sa ei lähhe mitte wödra piri peält
lastma, kus keeldud on: sest kui se aši
teadmatta jáab, siis olled sa wahhest kümne
koppika wáart rikkamaks sanud, agga
kui se aši üllestulles, woid sa wahhest
wie rubla wáart waesemaks jáda. Jáad
ommast kennast pússist ilma, mis „Ue
Pödra“ ehk „Wanna Hundi“ poes hulga
rahha maksis, — seest need paar lehte
tubbafat, mis sa peäle kauba said, ei
maks sedda pahhandust mitte árra.

Wotta nüüd lõppetuseks weel üks
hea sanna peäle kauba, mis ennam